

Równoległe ostrzeżenia - numer trzy

Umocnienie proroczych przesłań: etapowy proces weryfikacji aniołów Apokalipsy

Jeff Pippenger
2023-08-08

Zakończyliśmy ostatni artykuł stwierdzeniem, że wszyscy trzej aniołowie z czternastego rozdziału Apokalipsy mają w rękach poselstwo. Drugi i trzeci anioł są przedstawieni jako mający przy sobie "pergamin", gdy zstępują ze swoim poselstwem. Każdy anioł reprezentuje poselstwo, a przyjęcie każdego poselstwa wywołuje skutek. Pierwszy anioł nadszedł w 1798 roku. To poselstwo zostało odpieczętowane i nastąpił wzrost poznania dotyczącego zbliżającego się sądu. Ten wzrost poznania wyłonił dwie klasy czcicieli. Gdy nadszedł drugi anioł, poselstwo o upadku protestantyzmu zostało odpieczętowane, nastąpił wzrost poznania i wyłoniły się dwie klasy. Gdy 22 października 1844 roku nadeszło poselstwo wołania o północy, zostało ono odpieczętowane na zjeździe obozowym w Exeter, nastąpił wzrost poznania i wyłoniły się dwie klasy panien. Gdy trzeci anioł nadszedł 22 października 1844 roku, poselstwo trzeciego anioła i wszystko, co ono reprezentuje, zostało odpieczętowane, nastąpił wzrost poznania i wyłoniły się dwie klasy.

Inna cecha, którą można dostrzec u aniołów, dotyczy wzmocnienia ich poselstw. Poselstwo drugiego anioła zostało wzmocnione przez poselstwo Wołania o północy, jak wykazał poprzedni artykuł, lecz Wołanie o północy nie jest przedstawione przez pojedynczego anioła, lecz przez wielu aniołów. Historia, która odpowiadała drugiemu aniołowi i Wołaniu o północy, pokazuje, że poselstwo drugiego anioła zostało wzmocnione, gdy dołączyło do niego Wołanie o północy. W tej samej książce czytamy:

Widziałem aniołów śpieszących tam i z powrotem w niebie. Zstępowali na ziemię i znów wstępowali do nieba, przygotowując się do spełnienia się jakiegoś ważnego wydarzenia. Potem ujrzałem innego potężnego anioła, któremu powierzono zstąpić na ziemię, połączyć swój głos z trzecim aniołem i nadać jego poselstwu moc i siłę. Temu aniołowi udzielono wielkiej mocy i chwały, a gdy zstępował, ziemia rozjaśniła się od jego chwały. Światłość, która szła przed tym aniołem i podążała za nim, przenikała wszędzie, gdy potężnym, donośnym głosem wołał: Upadł, upadł Babilon wielki i stał się mieszkaniem demonów, więzieniem każdego nieczystego ducha oraz klatką wszelkiego nieczystego i wstrętnego ptactwa. Poselstwo o upadku Babilonu, przekazane przez drugiego anioła, jest ponownie ogłaszane, z uwzględnieniem wypaczeń, które od 1844 roku wdzierają się do kościołów. Dzieło tego anioła pojawia się we właściwym czasie i łączy się z ostatnim wielkim dziełem poselstwa trzeciego anioła, gdy ono narasta w donośny okrzyk. A lud Boży wszędzie jest przygotowywany, aby ostać się w godzinie pokuszenia, które wkrótce ich spotka. Widziałem wielkie światło spoczywające na nich; zjednoczyli się w tym poselstwie i bez lęku, z wielką mocą, głosili poselstwo trzeciego anioła.

"Aniołowie zostali posłani, aby wspomóc potężnego anioła z nieba, i usłyszałem głosy, które zdawały się rozbrzmiewać wszędzie: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jej grzechów i aby nie dotknęły was jej plagi; bo jej grzechy dosięgły nieba, a Bóg wspomniał jej nieprawości. Ta wieść zdawała się być dodatkiem do trzeciego poselstwa i łączyła się z nim, jak okrzyk o północy połączył się z poselstwem drugiego anioła w 1844 roku. Chwała Boża spoczęła na cierpliwych, oczekujących świętych i nieustraszenie głosili oni ostatecznie uroczyste ostrzeżenie, ogłaszając upadek Babilonu i wzywając lud Boży, aby wyszedł z niego, aby mogli uniknąć jego straszliwego wyroku." Dary duchowe, tom 1, 193, 194.

Wołanie o północy przyłączyło się do drugiego anioła, a anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia przyłącza się do trzeciego anioła, i gdy przyłącza się do trzeciego anioła, powtarza połączenie Wołania o północy z drugim aniołem na początku adwentyzmu. Na podstawie dwóch świadków, drugiego i trzeciego anioła, poselstwo każdego anioła ma wtórne poselstwo, które je wzmacnia. Ci dwaj świadkowie uczą, że gdy w historii nadeszło poselstwo pierwszego anioła, musiała potem nadejść chwila, w której to poselstwo zostało wzmocnione przez poselstwo wtórne. Dotyczyło to oczywiście także pierwszego anioła. W pierwszym akapicie długiego fragmentu, który właśnie przedstawiliśmy, siostra White przypisuje pierwszemu aniołowi te same cechy, jakie Jan przypisuje aniołowi z osiemnastego rozdziału Objawienia, gdy stwierdza: „Powiedziano mi, że jego misją było rozjaśnić ziemię swoją chwałą i ostrzec ludzi przed nadchodzącym gniewem Bożym.” Jasno z tego fragmentu wynika, że odnosi się do pierwszego anioła.

Poselstwo pierwszego anioła nadeszło w 1798 roku, a następnie zostało umocnione 11 sierpnia 1840 roku, gdy ustało panowanie osmańskie. Wtedy potężny anioł z dziesiątego rozdziału Objawienia zstąpił z nieba i postawił jedną stopę na lądzie, a drugą na morzu. On przedstawia umocnienie pierwszego anioła i to wskazuje, że dzieło pierwszego anioła jest tym samym dziełem co dzieło anioła z osiemnastego rozdziału Objawienia. Obaj mieli oświecić ziemię swoją chwałą, lecz anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia łączy się z trzecim aniołem, tak jak Wołanie o północy połączyło się z drugim aniołem i tak jak anioł, który zstąpił w dziesiątym rozdziale Objawienia, połączył się z pierwszym aniołem.

Dlatego, gdy pojawił się pierwszy anioł, odpieczętowano poselstwo, które doprowadziło do powstania dwóch klas czcicieli. Gdy poselstwo pierwszego anioła zostało wzmocnione przez anioła z Apokalipsy 10, miał on w ręku małą księgę, którą nakazał Janowi zjeść, wskazując, że przyniósł poselstwo, odpieczętował je, a ono doprowadziło do powstania dwóch klas czcicieli. Gdy nadeszły: drugi anioł, Wołanie o północy i trzeci anioł, odpieczętowano poselstwo, które wystawiło na próbę i doprowadziło do powstania dwóch klas czcicieli.

Omawiany fragment, porównując historię Chrystusa z historią millerystów, podkreśla, że proces kolejnych prób, który miał miejsce w historii millerystów, wystąpił również za dni Chrystusa, które były końcem starożytnego Izraela. Jeśli proces kolejnych prób miał miejsce na początku Izraela duchowego i na końcu starożytnego Izraela, to na końcu Izraela duchowego również nastąpi proces kolejnych prób, tak jak miało to miejsce na początku starożytnego Izraela.

W historii millerystów oznaczałoby to pięć odpieczętowań, które poddawały próbie i wyłoniły dwie klasy czcicieli w okresie od 1798 roku do 22 października 1844 roku. Tekst wyraźnie uczy,

że jeśli oblejesz próbę, nie zdasz następnej, bo nawet nie spróbujesz. Jest też jasne, że w czasach Chrystusa proces testowania kończy się tym, że dawny wybrany lud przymierza znajduje się w całkowitej ciemności w kwestii planu zbawienia. Daniel i Jan reprezentują tych, którzy słuchają głosu za sobą, tych, którzy przeszli przez stopniowy proces testowania, wymagający osobistego zbadania każdej nowo odpieczętowanej prawdy.

Księgi Daniela i Apokalipsy są jedną księgą, a Daniel i Jan są dwoma świadkami tej jednej księgi. Jeden świadek jest początkiem księgi, a drugi — jej końcem. Obaj świadkowie symbolicznie doznali śmierci i zmartwychwstania; jeden był prześladowany przez królestwo Medo-Persów (symbolizujące Stany Zjednoczone), a drugi przez Rzym (symbolizujący papieństwo). Jan jest prześladowany, ponieważ zachowuje szabat, podobnie jak Daniel był prześladowany za odmowę zmiany swoich praktyk kultu. Razem reprezentują tych u kresu świata, którzy są prześladowani za odmowę przyjęcia niedzielnego kultu w miejsce szabatu siódmego dnia.

Ludzie reprezentowani przez Daniela i Jana byli lub będą tymi, którzy zostali zapieczętowani, gdyż kiedy Daniel został wrzucony do jamy lwów za nieposłuszeństwo wobec „dekretu” króla, król zapieczętował kamień, aby postanowienie nie mogło zostać zmienione. Daniel został zapieczętowany na wieczność, ponieważ dekret króla, a także moc jego pieczęci, nie mogły zostać zmienione, zgodnie z prawami Medów i Persów. Królewska pieczęć została umieszczona na kamieniu i drzwi zostały zamknięte. Drzwi zostają zamknięte w momencie wprowadzenia niedzielnego prawa i nikt nie może otworzyć tych drzwi, tak jak drzwi zostały zamknięte 22 października 1844 r. To była prosta ilustracja tego, jak ważne jest rozważanie nie tylko wydarzeń proroczych przedstawionych w prorocztwie, ale także uwzględnianie okoliczności otaczających proroka, gdy jest on ukazany w opowieści.

A jednak jest to także ilustracja tego, jaką moc ma rozważanie początku (Księgi Daniela) razem z końcem (Księgi Objawienia) jako dwóch świadków tego samego prorocztwa, bo do ustalenia biblijnego faktu potrzeba dwóch świadków. Zarówno zapowiedziane wydarzenia, jak i przedstawienie działalności proroków w związku z prorocztwem są natchnione.

Całe Pismo jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauki, do napomnienia, do poprawy, do wychowania w sprawiedliwości: aby człowiek Boży był doskonały, w pełni wyposażony do wszelkiego dobrego dzieła. 2 Tymoteusza 3:16, 17.

Jeśli przepowiedziane w Biblii wydarzenia ilustrują koniec świata, to obraz proroka i jego otoczenia w chwili, gdy otrzymuje przepowiednię i składa o niej świadectwo, jest ilustracją końca świata. Dlatego, gdy otoczenie i działania proroka są prorocznie zobrazowane, prorok jest ilustracją ludu Bożego na końcu świata. Mając to na uwadze, gdy połączymy linię przepowiedni o Eliaszu z Księgi Malachiasza z liniami z rozdziałów czternastego i osiemnastego Księgi Objawienia, wszystkie one świadczą o historii ostatecznego poselstwa ostrzegawczego, ale ich świadectwo jest dwojakie.

Poselstwo składa się z przepowiedzianych wydarzeń, które są zewnętrzne wobec ludu Bożego, a wtórne świadectwo stanowi doświadczenie proroka podczas otrzymywania i głoszenia poselstwa. Profetyczna koncepcja dwóch linii prorockich, reprezentujących zewnętrzny i wewnętrzny wymiar

tej samej historii, została rozpoznana i utrwalona w publicznym zapisie przez pionierów adwentyzmu. Klasycznym przykładem takiego zastosowania przez pionierów, moim zdaniem, jest to, gdy wskazują oni, że siedem zborów z Apokalipsy i siedem pieczęci z Apokalipsy to dzieje równoległe, które ukazują wewnętrzną i zewnętrzną historię Kościoła. Pieczęcie reprezentują historię zewnętrzną, a zbory — wewnętrzną.

Poselstwo Eliasza z Księgi Malachiasza oraz rozdziały czternasty i osiemnasty Objawienia wskazują na to samo ostateczne poselstwo ostrzegawcze, które w pierwszym rozdziale Objawienia jest nazwane „Objawieniem Jezusa Chrystusa”. W pierwszym rozdziale Bóg Ojciec przekazał poselstwo Chrystusowi, który przekazał je Gabrielowi, a ten Janowi, który następnie wysłał je do kościołów. Poselstwo Eliasza, jak również poselstwa przedstawione w rozdziałach pierwszym, czternastym i osiemnastym Objawienia, to dokładnie to samo poselstwo.

A duchy proroków są poddane prorokom. Albowiem Bóg nie jest sprawcą zamieszania, lecz pokoju, jak we wszystkich zborach świętych. 1 List do Koryntian 14:32, 33.

To zawsze to samo przesłanie, gdyż „prorocy są poddani prorokom”. Słowo tłumaczone w tych wersjach jako „poddany” oznacza: „podporządkować; w formie zwrotnej: być posłusznym — pozostawać w posłuszeństwie (posłuszny), poddać pod, podporządkować, (być, uczynić) poddanym (komu), być (postawionym) w poddaństwie (komu, pod), poddać się (komu)”. Wszyscy prorocy są ze sobą zgodni i poddani jedni drugim, inaczej przesłanie, które przekazali, wywołałoby zamęt.

Wszystkie prorocze ilustracje ostatecznego poselstwa ostrzegawczego przedstawiają to samo poselstwo. Taki jest zamysł Pana, aby ci, którzy w przypowieści o dziesięciu pannach są zaliczeni do „mądrych”, a których nazywa się także „mądrymi”, którzy „rozumieją” „wzrost poznania”, gdy Księga Daniela zostaje odpieczętowana; jest wolą Pana, aby „mądrzy” rozpoznali to szczególne poselstwo, gdy zostanie odpieczętowane. To rozpoznanie dokonuje się poprzez zastosowanie metodyki studium biblijnego, którą sama Biblia wyraźnie identyfikuje. Metodyka ta, zgodnie z dwudziestym ósmym rozdziałem Księgi Izajasza, polega na zestawieniu równoległe różnych linii proroczych dotyczących danego biblijnego zagadnienia, aby ustalić właściwe wydarzenia prorocze.

Proszę o Państwa cierpliwość, gdy w tym miejscu kończymy ten artykuł, a te rozważania będziemy kontynuować w następnym artykule.